

større (over 400 Alen bred) Skovejendom, fordi et saadant Forbud vilde forhindre, at den større Ejendom kunde blive forenet med den ene af Skovlodderne.

Medens Forordn. 3dje Decbr. 1819 § 6 kun taler om „Skov“, ikke om „Fredskov“, hvilket sidste Begreb næppe var defineret, den Gang Forordningen fremkom, har man i nyere Tid været tilbøjelig til kun at lægge Vaand paa Udskykningen af saakaldet Fredskov. I ældre Tid har man dog vistnok holdt paa Forordningens Ordlyd og ladet den omfatte al Skov, uden Hensyn til, om det var bevist, at den var „Fredskov“ eller ej (jfr. Bergsøe: Forst- og Jagtlovgivning S. 40—41, Borup: Landboret, 2den Udg., S. 174), og vi maa anse det for saare ønskeligt, om denne bogstavrette Fortolkning kunde blive slaaet fast. Det kan vel for en overfladisk Betragtning synes urimeligt at forbyde Udskykning af en 180 Tdr. Land stor Skov, som Ejeren efter den gældende Opfattelse af Forordn. 27de Septbr. 1805 frit kan rydde. Men selv om den skulde blive ryddet og opdyrket til Ager eller Eng, saa vil dette dog være at foretrække, fremfor at saa en Mængde smaa og rimeligvis slet drevne Skovlodder, og i mange Tilfælde vil Forbudet mod Udskykning vistnok føre til, at hele Skoven bevares og kommer i Hænderne paa en Ejer, der har Kendskab til og Interesse for Skovdrift.

Det er udtalt i Hedeselskabets Tidskrift (1895, S. 203), at „de nye Fredskovsplantager komme ind under Udskykningsforordningen af 1819, og ere herigennem sikrede mod Udskykningen“. En saadan Ordning finder Udvalget, som det fremgaar af forankørte, meget gavnlige, men det forekommer os dog af Hensyn til Plantageejerne at være ønskeligt, at den Deklaration, ved hvilken de statsunderstøttede Plantager fredlyses, direkte henviser til Udskykningsloven.

Medens Landbokommissionen (Betænkning S. 15) mener, at Røbstadjorder og Præstegaardsjorder, for saa vidt der drives Landbrug paa dem, frit skal kunne udstykkes, anse vi det for rigtig at lade de for Skove gældende Udskykningsregler ogsaa omfatte alle saadanne Skove, som høre til Præstefald, Stiftelser eller Kommuner, hvis man ikke kan gaa et Skridt videre og helt forbyde Udskykning af de under den døde Haand hørende Skove, undtagen hvor Hensynet til Bebyggelse kunde gøre en Deling ønskelig, hvilket Administrationen da maatte afgøre.

Da det frembyder mange Fordele for Skovejerne som for Samfundet at faa Skovene samlede til nogenlunde store Ejendomme, der kan bære en sagkyndig Bestyrelse, maa vi anbefale, at Sammenlægning af Skov altid frit kan finde Sted.

Angaaende selve Fremgangsmaaden ved Udskykning, Teknikken, har vi kun lidet at føje til Landbokommissionens Udtalelser. Vi mene ligesom Kommissionen (Betænkning S. 16), at Udskykningsdokumenterne bør give Oplysning om Skovforholdene paa den Ejendom, der ønskes udstykket, og vi maa anbefale, at disse Oplysninger gøres nogenlunde fylldige. Fordelingen af Skovens Skovstyd eller Hartkorn, Gammelstat og Tiende, der vistnok i ældre Tid udførtes efter Forordn. 27de Septbr. 1805 § 3 (jfr. Bergsøe anf. St. S. 40 Anm.) og i nyere Tid for Skovstyldens Bedkommende efter geometrisk Areal, bør fremtidig udføres efter boniteret Areal. Man opnaar vel herved ikke fuldstændig Retfærdighed, da der hverken tages Hensyn til Træbevoksningens øjeblikkelige Tilstand, eller til, at Agerbrugets Bonitetsstala ikke passer for Skovbruget, men Udvalget mener dog at burde tilraade Anvendelsen af den nævnte Fremgangsmaade, fordi den er saa simpel, og fordi en særlig Bonitering efter Bevoksningens Tilstand og Stedets Evne til at bære Skov vilde kræve Ansættelse af særlige forstlige Boniteringsmænd, medens den nu brugelige Fordeling efter geometrisk Areal aldeles intet Hensyn tager til Bevoksningens Tilstand.

Den 10de Oktober 1896.

Alfred Hage,
Formand.

Hansen.

G. Mørup.

A. Oppermann,
Sekretær.

P. Scavenius.

Hannibal Sehested.